

Tr̄ i ph̄ ng v̄ n trên trang đī n t̄ Vietnamnet ngày 5-11-2008, ông Ph̄ m Quang Ngh̄ nói th̄ này:“

tôi th̄ c s̄ r̄ t̄ l̄ y làm t̄ c và mū n chân thành xin l̄ i b̄ n đ̄ c, xin l̄ i m̄ i nḡ i v̄ nh̄ ng l̄ i gây nên s̄ b̄ c xúc và b̄ phê phán”. Có nhà báo n̄ đã ph̄ n kh̄ i h̄ h̄ i nh̄ n xét l̄ i xin l̄ i đó nh̄ m̄ t cū c cách m̄ ng, m̄ ra m̄ t trang s̄ m̄ i, r̄ ng thì là: “

hy v̄ ng l̄ a ch̄ n c̄ a ông Ngh̄ , m̄ t y viên B̄ Chính tr̄ , s̄ b̄ t đ̄ u đ̄ a ‘xin l̄ i’ tr̄ thành ‘văn hóa nḡ x̄ ’, nh̄ t là nḡ x̄ v̄ i dân, đ̄ c nḡ đ̄ ng trong h̄ th̄ ng, càng ngày càng r̄ ng rãi”.

Tôi l̄ i nghĩ r̄ ng khi đ̄ a ra m̄ t l̄ i xin l̄ i nh̄ th̄ , ông Ph̄ m Quang Ngh̄ đ̄ k̄ th̄ a r̄ t t̄ t truȳ n th̄ ng “quang vinh” c̄ a đ̄ ng “ta”.

Nḡ c dòng l̄ ch s̄

Nh̄ l̄ i ngày nào, có v̄ lãnh t̄ n̄ mà cánh thanh niên ngày nay th̄ ng ḡ i là Minh râu, sau khi đã làm m̄ t cū c cào b̄ ng long tr̄ i l̄ đ̄ t khī n hàng ch̄ c ngàn con nḡ i ph̄ i “đang s̄ ng chuȳ n sang t̄ tr̄ n” m̄ t cách đau đ̄ n t̄ c t̄ i, lī n lu loa ḡ t n̄ c m̄ t s̄ t m̄ a sai, đ̄ r̄ i sau đó l̄ i tī p t̄ c lao vào nh̄ ng cū c

thanh tr̄ ng, x̄ lí n̄ i b̄

và c̄ cū c

gī i phóng

đ̄ y máu và n̄ c m̄ t v̄ i cái giá là m̄ ng s̄ ng và kī p l̄ m than c̄ a hàng trī u con nḡ i. K̄ t qū là m̄ t đ̄ t n̄ c tan hoang tàn t̄ . V̄ y mà cũng chính con nḡ i đó v̄ n đ̄ c x̄ ng t̄ ng b̄ ng h̄ u nh̄ t̄ c nh̄ ng m̄ t th̄ ng ch̄ đ̄ c dành cho các b̄ c th̄ n thánh, th̄ m chí còn đ̄ c đ̄ t t̄ ng ÷ chùa chī n, ÷ kh̄ p các ū ban nhân dân v̄ i bát h̄ ng và hoa n̄ n nghi ngút! Khi c̄ m̄ t dân t̄ c đã m̄ m̄ t̄ i m̄ c coi m̄ t nḡ i đ̄ ng k̄ ch tài ba thành bī u t̄ ng đ̄ o đ̄ c, thì cũng ch̄ trách đ̄ c chuȳ n nḡ i ta ch̄ còn bī t gī đ̄ i và đ̄ ng k̄ ch v̄ i nhau ÷ m̄ i n̄ i m̄ i ch̄ trong đ̄ i th̄ ng. Không nh̄ ng th̄ , kh̄ p n̄ i trong cái thiên đ̄ ng mù ÷ y, nḡ i ta còn ra s̄ c phát đ̄ ng các phong trào h̄ c t̄ p đ̄ o đ̄ c và t̄ t̄ ng c̄ a nḡ i đ̄ ng k̄ ch tài ba ÷ y n̄ a! Ta nên trách lãnh t̄ kia hay đ̄ m nhân dân n̄ ?

Bī t bao nhiêu nḡ i đã không bao gī dám nhìn th̄ ng vào th̄ c t̄ b̄ ng đôi m̄ t và đ̄ u óc t̄ nh táo c̄ a m̄ t con nḡ i có lí trí bình th̄ ng đ̄ nh̄ n ra s̄ th̄ c, mà ch̄ bī t đ̄ l̄ i loanh quanh cho *th̄ ng n̄ th̄ ng* kia, ch̄ *ông c̄* đâu có th̄ . Nḡ i đ̄ ng đ̄ u đã vô can thì ch̄ ng th̄ ng n̄ th̄ ng kia nào có trách nhī m c̄ , đó đâu ph̄ i là đī u gì cao siêu quá m̄ c hī u bī t c̄ a nh̄ ng con nḡ i bình th̄ ng!

Phát huy truȳ n th̄ ng

Hình nh̄ trong m̄ t lúc t̄ nh táo hī m hoi, ông Ph̄ m Quang Ngh̄ đã ch̄ t nh̄ t̄ i v̄ tū ng c̄ c̄ a v̄ *cha già*, nên đī n l̄ i tí chút. Riêng cái món n̄ c m̄ t s̄ t m̄ t dành cho trên hai ch̄ c m̄ ng ch̄ t đ̄ u i gī a th̄ đô thì ông Ngh̄ ch̄ a đī n n̄ i. Hō c gī s̄ nḡ i thī t m̄ ng còn quá ít, ch̄ a đ̄ m̄ c đ̄ ông đī n l̄ i nguyên v̄ n v̄ tū ng c̄ a v̄ cha già. Dù sao, có l̄ ông s̄

còn ph̄ i h̄ c t̄ p dài dài

t̄ t̄ ng và đ̄ o đ̄ c c̄ a lãnh t̄ n̄ , may ra m̄ i có ngày ch̄ m tay vào cái dép râu c̄ a nḡ i mà

Vài suy nghĩ về một vài xin lỗi

Tác Giả: Hoàng Cúc

Thứ Ba, 11 Tháng 11 Năm 2008 16:40

đám thanh niên gọi là Minh râu.

Nghĩ cũng lạ thật. Sao cái việc một tên đy t sau khi đã vô cớ xa xa một người chị rồi thì y hờ liếc nhìn xin lỗi nó mới xa lạ và hình như cái việc luôn luôn ra rồi không đến nỗi gì cho mình đi đi n cho nhân loại vẫn minh và tiến bộ đến như thế! Càng lạ hơn nữa là trong khi đám chị

hàng ngày cũng gặp người một vài kiếm một vài đô la, thì đám đy t

lại nhún nhu phè phỡn như người xỏ bịp, với người chỉ c xe mà giá trị phôi tính bằng nghìn nghìn c nghìn trăm ngàn đô la! Thì ra cái

thiên đàng mù

nó có kết quả như thế à? Người dân Hà Nội ít ra cũng phải kinh nghiệm một lần đi xe đạp hay xe máy như người con đường người p n c xú u, đến rồi mới khi có người có chiếc ô tô chạ qua liếc nhìn n c té cho tôi tắm một mũi, bốp sóng đánh dúi dúi, may ra mới hiểu được phần nào nỗi đau tôi phải chịu như người

chị nhân

điên đường mù.

Đi về đâu?

Làm sai thì xin lỗi, chuyện đó thật đến giờ trong đời sống của một con người bình thường. Vậy mà chuyện đó sao khó khăn với cái việc đi đi n cho nhân loại vẫn minh và tiến bộ đến thế!

Nói ra chuyện này mới thấy rằng đất nước Việt Nam hiện nay có thể có nhiều người tiến kỹ thuật hiện đại của thế giới vẫn minh, nhưng cái gọi là *văn hoá* của con người vẫn minh lại dường như vắng bóng ở xã này. Người ta từng gần gũi cho chiến tranh tàn phá, nhưng con người Việt Nam ngày nay sống với nhau còn không bằng người sống ở những nơi hoang dã của mãi thời xa xưa nào đó thì do ai gây ra, do ai tàn phá?

Trên hai ngàn năm trước, trong cuốn *Sơ ký*, Tả Mã Thiên, người phôi “Không Tả thạ gia” có câu: “Người quân tử có lỗi thì dùng việc làm để xin lỗi, kẻ tiểu nhân có lỗi thì dùng lời nói suông để xin lỗi”. Vậy mà đến nay lại nói suông của bọn tiểu nhân hai ngàn năm xưa, nhưng thành viên cấp thấp và cấp cao của đảng cộng sản quy n tôi Việt Nam hiện nay vẫn còn chạ a dùng nôi, liếc có lúc quan quá chẳng khi ai đó đánh giá rằng chúng ta chẳng đi sau các nước tiên tiến không vài chục hay vài trăm năm?